

1. Rabbi Avraham Isaac Kook (20th Century Israel), Light of Rebirth Chapter 18

שלשה כחות מתאבקים כעת במחנינו, המלחמה ביניהם נכרת היא ביותר בארץ ישראל, אבל פעולתם היא פעולה נמשכת מחיי האומה בכלל, ושרשיהם קבועים הם בתוך ההכרה החודרת במרחבי רוח האדם. אומללים נהיה אם את שלשת הכחות הללו, - שהם מוכרחים להאחד אצלנו, לסייע כל אחד את חברו ולשכללו, נניח בפזורים, במרידתם זה על זה, ובהחלקם כל אחד למחנה מיוחד, העומדת כצר למחנה השניה. הקודש, האומה, האנושיות, - אלה הם שלשת התביעות העקרויות, שהחיים כולם, שלנו ושל כל אדם, באיזו צורה שהיא, מורכבים מהם. איך שהן מניותיה של ההרכבה הזאת, אם חלק אחד מאלה תופס מקום פחות או יותר עקרי, אצל איזה יחיד או אצל איזה צבור, אבל לא נמצא ולא נוכל למצוא שום צורה קבועה של חיים אנושיים, שלא תהיה מורכבת משלשתם. ההתמזגות הדרושה של שלשה התביעות הגדולות הללו מוכרחת היא לבא בכל קבוצה, שיש לה תקוה של חיים עתידיים,

וכשאנו סוקרים בחיינו ורואים אנו, שהכחות הללו, למרות תעודת התמזגותם, הולכים הם ונפרדים, הננו נקראים לבוא להצלה. יסודתו של הפירוד היא בצדדים השליליים שכל כח רואה בחברו, והצדדים השליליים מצד עצמם באמת אינם ראויים לשמם זה, כי בכל כח בודד, ביחוד נפשי, מוכרחים להיות צדדים שליליים, בפרט בהתפשטותו היתרה על חשבונם של כחות אחרים. בזה אין להפליא בין הקודש ובין החול: הכל נכנס תחת קו המדה והכל צריך משקל, "אפילו רוח הקודש ששורה על הנביאים אינה שורה אלא במשקל". אבל הפירוד במקום שצריכים לאחד מביא לזה, שמעט מעט מתרוקן הרוח, ההכרה החיובית, במעמד הכח המיוחד, לפחות, לאותה האישיות או הקבוצה, הולכת ומתחסרת, מפני הצימוק ההולך ומתגבר באותו הכח המיוחד, הבודד בזרוע נגד טבע הרוח להיות מתאחד עם עוד יסודות המשלימים אותו, ותחתיה באה רק הכרה שלילית לפרנס את החיים, וכל בעל כח מיוחד מלא הוא רק מרץ של אש ביחס לשלילתו של הכח האחר או האחרים שאינו חפץ להכירם....

Three forces are currently wrestling in our camp, the war between them is most recognizable in the Land of Israel, but their action is an ongoing action from the life of the nation in general, and whose roots are permanent within the penetrating awareness of the human spirit. We will be miserable if these three forces, - that must unite, each one his friend and perfect him, - if we let them scatter, in rebellion against each other, and separate into individual camps, which stands as an enemy to the other camp. Holiness, the nation, humanity - these are the three main claims, of which all life, ours and that of every human being, in whatever form, is composed. These are parts of one unit, even if one part of these occupies a more or less principal place, in some individual or in some group, but no form of human life can exist which will not consist of the three of them.

And when we review our lives and see that these force, are becoming separate, we are called to come to the rescue. The basis of separation is in the negative sides that every force sees in its friend, and the negative sides on their own really do not deserve this name, because in every single force, especially mental, there must be negative sides, especially in spreading the balance at the expense of other forces. In this there is no distinction between the sacred and the profane: everything falls under the line of measure and everything needs weight, "even the Holy Spirit that is ordained over the prophets only rests according to the appropriate measure." But the separation in the place where one needs to unite leads to the fact that little by little the spirit empties, the positive recognition, in the special power, at least, of the same personality or group, becomes less and less, because of the growing restriction in that special power, which isolates by force against the nature of the spirit to be united with other elements that complement it, and beneath it comes only a negative consciousness to support life, and any possessor of full special power is only a vigor of fire dedicated to the negation of the other power or others, not wanting to know them

. שלשת הסייעות היותר רשמיות בחיי האומה אצלנו: האחת האורתודוקסית, כמו שרגילים לקרואה, הנושאת את דגל הקודש, טוענת באמץ, בקנאה ובמרירות, בעד התורה והמצוה, האמונה וכל קודש בישראל:

השניה היא הלאומית החדשה, הלוחמת בעד כל דבר שהנטיה הלאומית שואפת אליו, שכוללת בקרבה הרבה מהטבעיות הטהורה של נטית אומה, החפצה לחדש את חייה הלאומיים, אחרי שהיו זמן רב עלומים בקרבה מתגרת ידה של הגלות המרה, והרבה ממה שהיא חפצה להכיר לטובה את אשר קלטה מרושם רוחם של עמים אחרים, באותה המדה שהיא מכרת שהיא טובה ונאותה גם לה; השלישית היא הליברלית, שהיתה נושאת את דגל ההשכלה בעבר לא רחוק ועדיין ידה תקיפה בחוגים רחבים, היא אינה מתכנסת בחטיבה הלאומית ודורשת את התוכן האנושי הכללי של ההשכלה, התרבות והמוסר ועוד. הדבר מובן, שבמצב בריא יש צורך בשלשת הכחות האלה

גם יחד, ותמיד צריכים אנו לשאוף לבוא לידי המצב הבריא הזה, אשר שלשת הכחות הללו יחד יהיו שולטים בנו בכל מלואם וטובם... אז תהיה ההכרה הזאת הולכת ומשתלמת, עד שלא די שיכיר כל אחד את הצד החיובי, שיש בכל כח... אלא שעוד הלאה ילך, עד שאת התוכן החיובי אשר בצד השלילי של כל כח וכח, ע"פ המדה הנכונה, גם כן יכיר לטוב, וידע שלטובתו של הכח המיוחד, שהוא יותר נוטה אליו, צריך הוא להיות מושפע באיזון מדה גם מהצד השולל, שהכח האחר שולל את הכח הזה החביב שלו הוא...

The three most official factions in the life of the nation here: the Orthodox one, as we are accustomed to, carrying the flag of sanctity, argues with courage, envy and bitterness, for the Torah and the Mitzvah, the faith and every holiness in Israel:

the other is the new nationalist, fighting for everything in the midst of much of the pure naturalness of a nation's inclination, to renew her national life, after long being unknown in the midst of the provocative hand of the bitter exile, and much of what she wished to know well what she had absorbed in other nations.

The third is the liberal, which has carried the flag of enlightenment in the not-too-distant past and still has a firm hand in broad circles, it does not convene in the national division and demands the general human content of enlightenment, culture and morals and more. It goes without saying that in a healthy state these three forces are needed together, and we should always strive to come to this healthy state, in which these three forces together will control us in all their fullness and goodness.

Then this recognition will pay off, until it is not enough for everyone to know the positive side, that there is in every power ... but to go further, until the positive content which is on the negative side of every power and strength, according to the right measure, is also known well. And know that for the benefit of the special power, which he is more inclined to, he should be influenced in some way also by the denying side, that the other power denies this lovable power of his ...

2. Bamidbar 33:50-56 (JPS Tanakh 1985)

(ג) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּעֶרְבַת מוֹאָב עַל־יַרְדֵּן יְרִיחוֹ לֵאמֹר: (גא) דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי אַתֶּם עֹבְרִים אֶת־הַיַּרְדֵּן אֶל־הָאָרֶץ כְּנָעַן: (גב) וְהוֹרַשְׁתֶּם אֶת־כָּל־יְשֻׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם וְאִבַּדְתֶּם אֶת כָּל־מִשְׁכַּבְתֶּם וְאֶת כָּל־צִלְמֵי מַסְכַּתְכֶם תִּסְכַּדוּ וְאֶת כָּל־בְּמוֹתֵיכֶם תִּשְׁמִדוּ: (גג) וְהוֹרַשְׁתֶּם אֶת־הָאָרֶץ וְיִשְׁבְתֶם־בָּהּ כִּי לָכֵן נָתַתִּי אֶת־הָאָרֶץ לְרִשְׁתָּ אֹתָהּ: (גד) וְהִתְנַחֵלְתֶם אֶת־הָאָרֶץ בְּגוּרְלָהּ לְמִשְׁפְּחֹתֵיכֶם לְרֹב תִּרְבּוּ אֶת־נַחְלֹתֶיךָ וְלִמְעַט תִּמְעָיֵט אֶת־נַחְלֹתֶיךָ אֶל־אֲשֶׁר־יֵצֵא לּוֹ שְׁמָהּ הַגּוֹרֵל לוֹ יִהְיֶה לְמַטּוֹת אֲבֹתֵיכֶם תִּתְנַחֲלוּ: (גה) וְאִם־לֹא תוֹרִישׁוּ אֶת־יְשֻׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם וְהָיָה אֲשֶׁר תּוֹתִירוּ מֵהֶם לְשָׂכִים בְּעֵינֵיכֶם וּלְצַנִּינִים בְּצַדֵּיכֶם וְצָרְרוּ אֲתֶכֶם עַל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם יֹשְׁבִים בָּהּ: (גו) וְהָיָה פֶּאֶשֶׁר דְּמִיתִי לַעֲשׂוֹת לָהֶם אֲעֲשֶׂה לָכֶם:

In the steppes of Moab, at the Jordan near Jericho, the LORD spoke to Moses, saying: Speak to the Israelite people and say to them: When you cross the Jordan into the land of Canaan, you shall dispossess all the inhabitants of the land; you shall destroy all their figured objects; you shall destroy all their molten images, and you shall demolish all their cult places. And you shall take possession of the land and settle in it, for I have assigned the land to you to possess. You shall apportion the land among yourselves by lot, clan by clan: with larger groups increase the share, with smaller groups reduce the share. Wherever the lot falls for anyone, that shall be his. You shall have your portions according to your ancestral tribes. But if you do not dispossess the inhabitants of the land, those whom you allow to remain shall be stings in your eyes and thorns in your sides, and they shall harass you in the land in which you live; so that I will do to you what I planned to do to them.

3. Rashi (11th century France) on Bamidbar 33:53 (tr. M. Rosenbaum, A.M Silberman)

(גג) והורשתם את הארץ - והורשתם אותה מיושביה ואז וישבתם בה, תוכלו להתקיים בה, ואם לאו לא תוכלו להתקיים בה: (lit., ye shall drive out the land) — this means: and you shall dispossess it of its inhabitants, and then, YOU WILL DWELL IN IT — i.e., you will be able to remain in it, but if not, you will not be able to remain in it.

4. Ramban (13th century Spain) *ibid.* (tr. Charles B. Chavel)

והורשתם את הארץ וישבתם בה כי לכם נתתי את הארץ לרשת אתה על דעתי זו מצות עשה היא יצוה אותם שישבו בארץ וירשו אותה כי הוא נתנה להם ולא ימאסו בנחלת ה' ואלו יעלה על דעתם ללכת ולכבוש ארץ שנער או ארץ אשור וזולתן ולהתישב שם יעברו על מצות ה'

ומה שהפליגו רבותינו (כתובות קי) במצות הישיבה בארץ ישראל ושארור לצאת ממנה וידונו כמורדת האשה שאינה רוצה לעלות עם בעלה לארץ ישראל וכן האיש בכאן נצטוונו במצוה הזו כי הכתוב הזה היא מצות עשה ויחזיר המצוה הזו במקומות רבים באו ורשו את הארץ (דברים א ח) אבל רש"י פירש (רש"י על במדבר ל"ג:ג) והורשתם את הארץ והורשתם אותה מיושביה אז וישבתם בה תוכלו להתקיים בה ואם לאו לא תוכלו להתקיים בה ומה שפירשנו הוא העיקר:

AND YE SHALL DRIVE OUT THE INHABITANTS OF THE LAND, AND DWELL THEREIN; FOR UNTO YOU HAVE I GIVEN THE LAND TO POSSESS IT. In my opinion this is a positive commandment, in which He is commanding them to dwell in the Land and inherit it, because He has given it to them and they should not reject *the inheritance of the Eternal*.²⁵ *I Samuel 26:19*. Thus if the thought occurs to them to go and conquer the land of Shinar or the land of Assyria or any other country and to settle therein, they are [thereby] transgressing the commandment of G-d. And that which our Rabbis have emphasized, the significance of the commandment of settling in the Land of Israel, and that it is forbidden to leave it [except for certain specified reasons], and [the fact] that they consider a woman who does not want to emigrate with her husband to live in the Land of Israel as a "rebellious [wife]," "*If she wants to emigrate [to the Land of Israel] and he refuses, he may be forced to go there, and if he still refuses, he must divorce her and give her the kethubah (ibid.)*. — the source of all these statements is here [in this verse] where we have been given this commandment, for this verse constitutes a positive commandment. This commandment He repeats in many places, such as *Go in and possess the Land*.²⁹ *Deuteronomy 1:8*. Rashi, however, explained: "*And ye shall drive out the inhabitants of the Land — [if] you dispossess it of its inhabitants, then ye will be able to dwell therein, and to remain there, but if not, you will not be able to remain in it.*" But our interpretation [of the verse] is the principal one.

5. Ramban, Objections to Sefer HaMitzvot, Positive Commandments Omitted by Rambam, Mitzvah 5

שנצטוונו לרשת הארץ אשר נתן הקל יתעלה לאבותינו לאברהם ליצחק וליעקב ולא נעזבה ביד זולתנו מן האומות או לשממה והוא אמרו להם והורשתם את הארץ וישבתם בה כי לכם נתתי את הארץ לרשת אותה והתנחלתם את הארץ אשר נשבעתי לאבותיכם...

We have been commanded to conquer the land, Hashem has given to our forefather Abraham, Isaac and Jacob, and not leaven in the hands of another nation, or leave it desolate, as He says (Bamidbar 33) "You shall conquer the land and settle it for I have assigned the land to you to possess it. And You shall inherit the land I have sworn to your forefathers

ואל תשתבש ותאמר כי המצוה הזאת היא המצוה במלחמת ז' עממין שנצטוו לאבדם שנאמר החרם תחרים, אין הדבר כן שאנו נצטוונו להרוג האומות ההם בהלחמם עמנו ואם רצו להשלים נשלים ונעזבם בתנאים ידועים אבל הארץ לא נניח אותה בידם ולא ביד זולתם מן האומות בדור מן הדורות, וכן אם ברחו האומות ההם מפנינו והלכו...נצטוונו אנו לבוא בארץ ולכבוש (מדינות) הערים ולהושיב בה שבטנו, וכן אחרי הכריתנו העמים אם רצו שבטינו לעזבה ולכבוש להם ארץ שנער או ארץ אשור וזולתם מן המקומות אינם רשאים שנצטוונו בכבושה ובישיבתה...

Don't be mistaken and say that this commandment is the same as fighting the seven nations whom we need to eradicate...This is not so, for we have been commanded to kill these nations when they fight us, or if they want to make peace, we will make peace and leave them with certain known conditions. But we can never leave the land in their hands, or in any other nations hand in any generations. Similarly, if the nations run away from us and leave...we are commanded to go to the land and conquer the cities and settle our people there. Similarly after we cut off the nations, if our people want to leave and conquer another Shinar, or Assyria or another place, they are not allowed to do so for we have been commanded in it's conquest and settlement. ..

ואומר אני כי המצוה שחכמים מפליגים בה והוא דירת ארץ ישראל עד שאמרו כתובות (דף ק:): כל היוצא ממנה ודר בחוצה לארץ יהא בעיניך כעובד ע"ז...וזולת זה הפלגות גדולות שאמרו בה הכל הוא ממצות עשה הוא שנצטוונו לרשת הארץ לשבת בה, א"כ היא מצות עשה לדורות מתחייב כל אחד ממנו ואפילו בזמן גלות כידוע בתלמוד במקומות הרבה...

I say that this is why the Sages exaggerated about it- the mitvah of living in the land of Israel, such that they said in Ketubot 100b, anyone who leaves it and lives outside the land should be in your eyes as someone who worships idolatry...and other hyperboly. If so it is eternally binding which obligates each person in it even during the time of the exile, as is known throughout the Talmud.

6. Talmud, Bava Kamma 80b (William Davidson Edition)

והלוקח בית בארץ ישראל - כותבין עליו אונו אפילו בשבת. בשבת סלקא דעתך? אלא כדאמר רבא התם: אומר לנכרי ועושה, ה"נ אומר לנכרי ועושה, ואף על גב דאמירה לנכרי שבות היא, משום ישוב ארץ ישראל לא גזרו ביה רבנן

And with regard to one who purchases a house in Eretz Yisrael, one writes a bill of sale for this transaction even on Shabbat. The Gemara asks: Can it enter your mind that one may write this bill of sale on Shabbat? Writing on Shabbat is a prohibited labor for which one is liable to receive the death penalty.

The Gemara explains: **Rather**, this is as Rava said there, with regard to a similar issue, that one tells a gentile to do it, and he does so. **Here, too**, it is referring to a situation where he tells a gentile to write a bill of sale for the house, and he does it. **And even though telling a gentile** to perform an action that is prohibited for a Jew on Shabbat is generally a violation of a rabbinic decree, as the Sages prohibited telling a gentile to perform prohibited labor on behalf of a Jew on Shabbat, here the Sages did not impose this decree, due to the mitzva of settling Eretz Yisrael.

7. Rabbi Yom Tov ben Avraham (14th century Spain), Ritva on Rosh Hashana 32b

ומה שאמרו (ב"ק פ' ב') בלוקח קרקע בארץ ישראל שכותבין עליו אונו אפילו בשבת על ידי גוי אף על פי [ש]הכתיבה מלאכה, שאני ישוב ארץ ישראל שאינה מצוה לשעתה אלא קיימת לעולם והיא תועלת לכל ישראל שלא תשתקע ארץ קדושה ביד ערלים, וכמו שחששו לזה בהרבה מקומות כדאיתא בגיטין (מ"ז ב').

Not all mitzvot allow rabbinic violations of Shabbat. Only “settling the land of Israel, which isn’t a temporary mitzvah but lasts forever, and helps all of Israel that the holy land shouldn’t be sunk in that hands of the uncircumcised.

8. Rabbi Isaac son of Sheshet (14th century Spain), Responsa of Rivash 101

ומה שכתב המשיב שהוא ועשה ק"ו מהקונה שדה בא"י שכותבין עליו אונו ואפי' בשבת והתירו שבות דאמירה לכותי במלאכה דאורייתא משום ישוב א"י ואמר שהקונה קרקע שהוא שם דבר מצוה קלה לגבי העליה לא דבר נכונה בזה. דאדרבה הקונה שדה מן הכותי היא מצוה גדולה מן העליה. כי העליה היא מצוה לשעת' ולעצמו לבד ולא נתיר בה שבות בין דמעשה ביד' בין דאמירה לכותי במלאכה דאורייתא. אבל ישוב א"י אינה מצוה לשעת' אלא מצוה המתקיימת לעול' היא ומצו' ותועל' היא לכ"י =לכל ישראל= שלא תשתקע ארץ קדוש' ביד טמאים ואין למדין ממנה לשאר מצות, וכ"כ זה להרמב"ן ז"ל

Acquiring land from a gentiles is a greater mitzvah than ascending to the land. For immigrating is only a temporary mitzvah, and only for himself and we will not allow any Shabbat violations for it. But settling the land is an eternal mitzvah and helps all of Israel, that the land of Israel should not be sunk in the hands of the impure.

ושלש דברים הם, הא' הוא הישיבה והיא המצוה בעצמה, ולה ב' סבות... וכן הדבר בעלייה ובישוב, כי המצוה עצמה היא הישיבה שהיא הדירה, וסבה הקודמת היא העליה, שמי שהוא חוץ לא"י אם לא תקדם לו העליה לא יכנס לארץ, והישוב הוא כמו נטיעת גנות ופרדסים וקניית בתים, שכל זמן שימצא מזון ומדור תמצא הישיבה, ואפשר שיהיה לאדם שם גנות ופרדסים ובתים, והם סיבת הישוב, והוא אינו דר שם, על כן הישוב אינו הישיבה, וכן יראה מדרך הענין שאין ישיבה וישוב בענין אחד. על כן אני אומר שהישוב והעליה שתיהן סבות המצוה אלא שהאחת מקדמת והאחרת מגעת ואין המצוה אלא הישיבה.

There are 3 things 1) Living in Israel is the commandment itself and it has two causes. The same is so regarding ascending to the land and developing the land. The mitzvah itself is so live in the land. Ascending precedes this for someone who lives outside the land must ascend before living there. Developing the land by planting gardens and orchards and buying houses which allow for living, but aren't living itself. Therefore “Yishuv” (development isn't the same as “Yeshivah (living).

9. Rabbi Shlomo ben Shimon Duran (15th century Algeria), Responsa of Rashbash 2

אמנם מצוה זו אינה מצוה כוללת לכל ישראל בגלות החל הזה, אבל היא נמנעת כלל כשז"ל בגמרא כתובות פרק האחרון שהיא מכלל שבועות שהשביע הקדוש ב"ה את ישראל לא ימהרו את הקץ ושלא יעלו בחומה, וצא וראה בני אפרים מה קרה להם שמהרו את הקץ. אמנם מצוה היא על כל יחיד לעלות לדור שם אלא שמצוה זו אם יש דברים מונעים אינו מחוייב לעלות...

However this commandment is no longer applicable to the Jews as a nations during this exile. Rather it is withheld from us as the Sages write in Ketubot and is one of the oaths Hashem made us take, not to rush the time, and not

to ascend by force. See the children of Ephraim, what happened to them when they hurried the time. However, it is a mitzvah upon every person to ascend to live there, but there are factors which hold people back such that they are not obligated...

10. Rambam (12th century Egypt), Laws of Shabbat 6:11 (tr. Rabbi Francis Nataf)

הלוקח בית בארץ ישראל מן הגוי מותר לו לומר לגוי לכתוב לו שטר בשבת, שאמירה לגוי בשבת אסורה מדבריהם ומשום ישוב ארץ ישראל לא גזרו בדבר זה, וכן הלוקח בית מהם בסוריא שסוריא כארץ ישראל לדבר זה.

It is permissible for one who buys a house in the Land of Israel from a gentile to say to the gentile to write him a deed on Shabbat. For speaking to a gentile [to do forbidden work] is [only] forbidden from the words [of the Rabbis]; and they did not decree it in this matter, on account of the settlement of the Land of Israel. Likewise, one who buys a house in Syria from one of them – as Syria is like the Land of Israel regarding this matter.

11. Rabbi Yosef Karo (16th Century Israel), Shulchan Aruch Laws of Shabbat 306:11 (tr. Sefaria)

מותר לקנות בית בארץ ישראל מן הא"י, בשבת, וחותרם ומעלה בערכאות. הגה: שלהם, בכתב שלהם; דאינו אסור רק מדרבנן, ומשום ישוב א"י לא גזרו (א"ז).

It is permitted to buy a house in Eretz Yisrael from a non-Jew on Shabbat, and seal, and go to the non-Jewish courts. *Note: in their script, since [writing in] their script is only forbidden rabbinically, and in a case of settling Eretz Yisrael they did not decree (Or Zarua)*

12. Rabbi Eliezer Waldenberg (20th Century Israel), Tzitz Eliezer 7:48:12

אנו מגיעים למגמתנו העיקרית של מאמרנו זה: לברר ולהוכיח על פי ההלכה, שחובת העלייה לארץ - ישראל ומצוותה וההתיישבות בה לא נפגמה כלל עם קום המדינה והשגת הרבונות בחלק מסויים וניכר משטחה. להיפך: היא גדלה עוד בערכה ועל כל אחד ואחד מישראל היושב בגולה נתוסף חיוב יתר בחובת קיומה, ולהוציא מדעת הטועים המקשרים דבר מצוות העלייה עם השגת הרבונות על הארץ וחושבים מתוך כך דעה - מוטעית, שהיה זה בעיקר קודם קום המדינה כדי להרבות האוכלוסייה היהודית ולהגיע לידי רוב תושבים ולזכות על ידי כך בבעלות ומכיון שכבר הגענו למטרה המבוקשת לחיות כעם עצמאי בארץ קדשנו עם ממשל עצמי, אפילו בחלק ממנה, הוקלה בהרבה חובת העלייה ומצוותה. כי כמו שנוכיח מצוות העלייה אינה קשורה כלל ועיקר בהשגת מטרות אחרות, אלא היא עצמאית בהחלט והיא מטרה כשלעצמה.

Now we come to the main goal of this article: to clarify and prove according to Halacha, that the obligation to immigrate to Eretz Yisrael and its mitzvah and settlement was not damaged at all with the establishment of the state and the attainment of sovereignty in a certain part and area. On the contrary: it has grown even more in value, and every one of the Israelis living in the Diaspora is charged more with fulfilling its obligation. And to disprove the mistake who associate the commandment of aliyah with the attainment of sovereignty over the land and think from it an opinion - erroneous, that it was mainly operative before the establishment of the state to increase the Jewish population and reach most residents and thereby gain ownership and because we have already reached the desired goal to live as an independent people, even in part of it, we were much relieved of the duty of aliyah and its commandment. For as we will show the commandment of aliyah is not at all connected with the attainment of other goals, but is quite independent and is a goal in itself...

מצוות העלייה וההתאחדות בארץ מתחלקת לשתיים: (א) מצווה כללית, חובה כללית על עם ישראל במרוכז לבוא ולהתנחל בארץ, להוות בה עם קדוש, שקהל הנמצא בארץ הוא הנקרא קהל הראוי לשמו. (ב) מצווה פרטית, חובה פרטית על כל אדם מישראל באשר הוא שם לקום לעלות ציונה ולהיאחז בה. ...

The mitzvah of aliyah and settlement in Israel is divided into two: (a) A general mitzvah, a general obligation on the people of Israel to come and settle in the land, to constitute a holy people, in which congregation in the country is called a true congregation (B) A private mitzvah, a private duty on every person from Israel wherever he is to rise to ascend to Zion and settle in it. ...

חובת העלייה וההתיישבות אינה מותנית בהשגת רבונות בארץ. ישנם החושבים שמכיון שהחלק שבידינו כבר נכבש, הוצא מיד העכו"ם והוא ברשותנו הבלעדית, אין יותר חיוב לעלות ולהתיישב בו, כיון שבין כך הוא כבר תחת רגלינו. אבל טעות גדולה בידם, כי מצות העלייה כדי להיאחז בארץ אין לה מגע כלל למצות הכיבוש והן שתי מצוות נפרדות, וכשם שנצטוונו בתורה על הכיבוש, כך נצטוונו במיוחד גם על

ההתיישבות, ככתוב בפ' מסעי והורשתם את הארץ וישבתם בה וגו', כלומר: בתחילה באה מצוות והורשתם לגרש את הגוי אשר לפנינו ולא לעזוב הארץ בידו ואחר כך באה מצוות וישבתם, לא להשאירה שוממה, אלא לבוא ולהתיישב בה בכל פנה וזויות, שלא תשאר שום חלקה אבלה ושוממה מאין יושב, וכפירוש הרמב"ן על התורה שם...

The obligation to immigrate and settle is not conditional on obtaining sovereignty in the country. There are those who think that since the part we have already conquered, was immediately taken out gentile control and is in our sole possession, there is no longer an obligation to immigrate and settle in it, since in between it is already under our feet. But they are greatly mistaken, because the commandment of aliyah to hold on to the land has no contact at all with the commandments of conquering and are two separate commandments, and just as we were commanded in the Torah about conquering, so we were especially commanded to settle the land. As it writes in Parsha Maasei, you shall conquer the land and settle it, meaning first you shall conquer the land, forcing it from the gentiles in front of us, and leaving the land in their hand, and then there is a commandment of settling the land, to no leave it desolate, but to settle every corner and edge, such that not part of it is desolate without inhabitants as the Rambam explains there...

13. Rabbi Eliezer Melamed (Modern Day Israel), Peninei Halakhah, The Nation and the Land Chapter 3:5

ביום ה' באייר, חמשת אלפים תש"ח למניין שאנו מונים לבריאת העולם, בעת הכרזת המדינה, זכה עם ישראל לאחר אלפיים שנות גלות לחזור ולקיים את מצוות ישוב הארץ. שכן בעת הכרזת המדינה הוחלה הריבונות הישראלית על חלקים מארץ ישראל, ובכך התחלנו לקיים את המצווה שהארץ תהיה בידינו ולא ביד אומה אחרת. ואף שגם לפני הקמת המדינה, כל יהודי שגר בארץ, קיים בעצמו מצווה אישית של ישיבה בארץ. אולם את עיקר המצווה, שהיא המצווה הכללית, שהארץ תהיה בידינו ולא ביד אומה אחרת, עדיין לא קיימנו. גם בזמנים שגרו בארץ יהודים רבים, כל זמן שהארץ היתה תחת שלטון זר, את המצווה הכללית – לא זכינו לקיים.

On the fifth day of Iyar, 5708, in the quorum we count from the creation of the world, at the time of the declaration of the state, the people of Israel merited after two thousand years of exile to keep the commandment to settle the land. For at the time of the declaration of the state, Israeli sovereignty was applied to parts of the Land of Israel, and thus we began to observe the mitzvah that the land would be in our hands and not in the hands of another nation. Even though even before the establishment of the state, every Jew living in the land, there is a personal mitzvah of yeshiva in the land. However, we had not yet fulfilled the essence of the mitzvah, which is the general mitzvah, that the land will be in our hands and not in the hands of another nation. Even in the times when many Jews lived in the land, as long as the land was under foreign rule, the general mitzvah - we were not allowed to observe.

וכן מצינו שתקנו חכמים, שכל הרואה ערי יהודה בחורבן, יאמר: "עָרֵי קְדֻשָּׁה הָיוּ מְדָבְרִים ויקרע את בגדו. הכלל הוא, שאפילו אם רוב תושבי אותן הערים הם יהודים, כל זמן שהשלטון ביד גויים, הרי הן נחשבות חריבות, וקורעים על ראיתן. ואם היו תחת ריבונות ישראל, אפילו אם רוב תושביהן גויים, אין הן נחשבות חריבות, ואין קורעים על ראיתן (כך לימד הרב צבי יהודה הכהן קוק זצ"ל, שביום העצמאות זכינו לקיים את מצוות ישוב הארץ. ופעם במסיבת יום העצמאות בישיבת 'מרכז-הרב', דרש אחד הרבנים הגאונים, שיש ערך גדול להקמת המדינה, שמאז הקמתה התרבו הישיבות, ויותר קל לשומרי תורה לקיים מצוות, לפיכך יש לשמוח ולהודות לה' על הקמת המדינה. ומורינו ורבינו הרב צבי יהודה קוק טרח להוסיף ולהדגיש כי עצם הקמת המדינה הוא הדבר הגדול, שהוא עצמו קיום אחת המצוות הגדולות שבתורה. ומתוך כך בוודאי יתקיימו עוד מצוות, שמצווה גוררת מצווה. לא זו בלבד, אלא שהקמת המדינה והפרחת השממות היא שלב משמעותי בגאולתם של ישראל...)

And we also find that the sages instituted, that anyone who sees the cities of Judah in their destruction, will say: "The cities of your sanctuary were desolate" and tear his garment. The rule is that even if most of the inhabitants of those cities are Jews, as long as the government is in the hands of Gentiles, they are considered desolate, and one tear at their vision. And if they were under the sovereignty of Israel, even if most of their inhabitants are Gentiles, they are not considered desolate, and one does not tear at their sight. This is what the late Rabbi Zvi Yehuda HaCohen Kook taught, that on Independence Day we were privileged to observe the commandment to return to the land. And once at the Independence Day party at the Merkaz Harav yeshiva, one of the great rabbis demanded that the establishment of the state be of great value, that since its establishment the yeshivot multiplied, and that it is easier for Torah observant to observe mitzvot. And our teacher and rabbi, Rabbi Zvi Yehuda Kook, took the trouble to further emphasize that the very establishment of the state is the great thing, which is itself the

observance of one of the great commandments in the Torah. And from this there will surely be more mitzvot...Not only that, but the establishment of the state and the flowering of the wilderness is a significant stage in the redemption of Israel ...)

במשך דורות רבים מחמת האונס לא יכולנו לקיים את המצווה, מפני שלא היה לנו צבא וכלי נשק שיאפשרו לנו לכבוש את ארצנו ולקיים בה שלטון. נמצא שהקמת הכוח הצבאי של ישראל לפני הקמת המדינה, וביצורו וביסוסו בהקמת צה"ל, מאפשרים לנו לקיים את המצווה. אם כן עצם קיומו של הצבא הוא אמצעי הכרחי לקיום מצוות ישוב הארץ, בנוסף למצווה של הצלת ישראל מיד שונאיהם. וכך יהיה עד שיגיעו ימים מתוקנים, ותתקיים נבואת ישעיהו (ב, ב-ד): "וְהָיָה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים נִכּוֹן יְהִיֶה הַר בֵּית ה' בְּרֹאשׁ הַהָרִים וְנִשְׂא מִגְבְּעוֹת וְנִהְרֹו אֵלָיו כָּל הַגּוֹיִם. וְהָלְכוּ עַמִּים רַבִּים וְאָמְרוּ לָכוּ וְנַעֲלֶה אֵל הַר ה' אֶל בֵּית אֱלֹהֵי יַעֲקֹב וְיִרְנוּ מִדְּרָכָיו וְנִלְכֶה בְּאַחֲרֵיתוֹ, כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וְדַבֵּר ה' מִירוּשָׁלַיִם. וְשָׁפַט בֵּין הַגּוֹיִם וְהוֹכִיחַ לְעַמִּים רַבִּים, וְנִקְתְּחוּ חֲרֻבוֹתֵם לְאֲתִים וְנִחְנִיתוּתֵיהֶם לְמִזְמֵרוֹת, לֹא יִשָּׂא גּוֹי אֶל גּוֹי חֶרֶב וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה."

For many generations because of the compulsion, we could not keep the mitzvah, because we did not have an army and weapons that would allow us to conquer our country and maintain rule in it. It follows that the establishment of Israel's military force before the establishment of the state, and its fortification and establishment in the founding of the IDF, allow us to observe the mitzvah. Therefore, the very existence of the army is a necessary means of fulfilling the commandment to return to the land, in addition to the commandment to save Israel from their immediate enemies. And so it will be until corrected days come and Isaiah's prophecy will be fulfilled: "In the days to come, The Mount of the LORD's House Shall stand firm above the mountains And tower above the hills; And all the nations Shall gaze on it with joy. And the many peoples shall go and say: "Come, Let us go up to the Mount of the LORD, To the House of the God of Jacob; That He may instruct us in His ways, And that we may walk in His paths." For instruction shall come forth from Zion, The word of the LORD from Jerusalem. Thus He will judge among the nations And arbitrate for the many peoples, And they shall beat their swords into plowshares And their spears into pruning hooks: Nation shall not take up Sword against nation; They shall never again know war (Isaiah 2:2-4).

14. Rabbi Avraham Isaac Kook (20th century Israel), Mishpat Kohen 63

תכלית הישוב הוא ענין של דורות, ועל ידי חזוק הישוב והתרבות אחינו בית ישראל בארץ הקודש תהיה הגאולה בקרוב יותר, כי זהו פשוט שהגאולה תלויה ברבוי אחינו עם קדוש בארץ הקודש, וממילא נזכה לקיים הכל, והוי 'כחלל שבת אחת כדי שישמור שבתות הרבה'... וכיון שעל ידי חומרא דשביעית יעוכב ענין הישוב, ויתרשלו ידי רבים מקנין קרקע, כאשר ידעתי שהרבה אומרים בחו"ל, שכיון שעדיין אינה ניכרת ברכת הארץ לעשות התבואה לשלש השנים אם כן אי אפשר להם לשבות, וכשיעבדו הלא יעברו על דברי תורה, על כן הם מתרחקים מארץ הקודש. אבל כשמודיעים שכפי המדה של הדחק יש צדדי היתר, והצדדים הללו אינם נופלים מכל דרכי היתר של הדברים הדחוקים הרבה, כסירכות וחדש וכיצא בזה בהוראות רבות, שסומכים על דעת יחידים, אז יתראו רבים לבא, וכפי רבוי שיבתם של גאולים תתרבה הברכה העליונה להחיש גאולה, ואז נקיים הכל בבירור, באופן שיהיה לנו שילומים על כל צערנו ממה שאנו מוכרחים להשתמש בהיתירים דחוקים, ויעננו ד' במרחב.

The settlement is a matter of generations, and by strengthening the Yishuv and the culture of our brothers the House of Israel in the Holy Land there will be redemption soon, because it is obvious that redemption depends on an abundance of our brethren the Holy Nation in the Holy Land, and ultimately we will merit to fulfill everything. This is akin to: "Desecrate on Shabbat so he will keep many Shabbatot" (Yoma 85b). And because by the harshness of the Sabbatical year, the matter of the settlement will be delayed, and many will be negligent in acquiring land, as I know that many say abroad, that since the blessing of the land is not yet evident to make the grain for the three years then they cannot rest, and when they work they will break the Torah, therefore they distance themselves from the Torah. But when one announces that according to the measure of distress there are permissive arguments, and these arguments do not fall far from all the permissive ways of the difficult matters, such as adhesions and new grain and so on in many rulings, which rely on the opinion of individuals, then many will come. And according to the multitude of the redeemed who return, the supreme blessing will hasten the redemption, and we will fulfill everything clearly, in way that we will be paid back for all our pain from that which we are forced to use these difficult dispensations, and Hashem should answer as graciously...